Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JÁN MAZÁK
prednesené 27. marca 2012 [1]

Spojené veci C-553/10 P a C-554/10 P

Európska komisia (C-553/10 P),
Lagardère SCA (C-554/10 P)
proti

Éditions Odile Jacob SAS

„Odvolanie — Hospodárska súťaž — Koncentrácie — Frankofónne vydavateľstvo — Zrušenie rozhodnutia o schválení spoločnosti Wendel Investissement ako nadobúdateľa prevádzaných aktív — Význam nedostatku nezávislosti mandatára — Nesprávny výklad skutkového stavu — Porušenie povinnosti odôvodnenia“

1. Prejednávané odvolania podala Komisia (vec C-553/10 P) a Lagardère SCA (vec C-554/10 P) proti rozsudku Všeobecného súdu z 13. septembra 2010, Éditions Jacob/Komisia [2]. Komisia a Lagardère navrhujú, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom ním bolo zrušené rozhodnutie Komisie D(2004) 203365 z 30. júla 2004 týkajúce sa schválenia spoločnosti Wendel Investissement SA (ďalej len „Wendel“) ako nadobúdateľa prevedených aktív (ďalej len „rozhodnutie o schválení“) v súlade s rozhodnutím Komisie 2004/422/ES zo 7. januára 2004 (ďalej len „rozhodnutie o podmienečnom povolení“), ktorým sa koncentrácia vyhlásila za zlučiteľnú so spoločným trhom a s Dohodou o Európskom hospodárskom priestore [3].

2. Zdá sa, že išlo o prvý prípad zrušenia rozhodnutia Komisie, ktorým bol schválený nadobúdateľ aktív prevedených v súlade so záväzkami v postupe koncentrácie. Všeobecný súd zrušil rozhodnutie o schválení z dôvodu možného nedostatku nezávislosti mandatára. Poukazujem na to, že po prvé využitie záväzkov na schválenie koncentrácie je základnou črtou rozhodovacej praxe Komisie a po druhé kontrolným mandatárom prináleží rozhodujúca úloha pri zaručení úspešného splnenia záväzkov. [4]

I – Okolnosti predchádzajúce sporu

3. Pomerne zložité skutkové okolnosti prejednávaných odvolaní sú podrobne opísané v bodoch 1 až 47 napadnutého rozsudku. Uvediem niekoľko relevantných skutočností, avšak inak len odkážem na podrobnejší opis uvedený v spomenutej časti napadnutého rozsudku, ktorú nie je potrebné v týchto návrhoch podrobne reprodukovať.

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

2 — T-452/04, Zb. s. II-4713 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

3 — Vec COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP) (Ú. v. EÚ L 125, s. 54).

4 — Pozri napríklad HOEHN, T.: Merger remedies control – The role of the monitoring trustee in remedy cases. In: *Concurrences No 2 – 2007 (Doctrines/Concentrations françaises: Suivi des engagements)*, s. 37 – 38 (ale aj s. 29 – 36), a de VALOIS TURK, M.: The EC's revised Remedies Notice – the Trustee's Perspective. In: *ECLR*, 2009, roč. 30, č. 7, s. 332 – 339. Pozri tiež IDOT, L.: Concentration et contrôle des engagements, Commentaires. In: *Europe – Revue mensuelle LexisNexis Jurisclasseur – Novembre 2010*, s. 25 – 26.

4. Rozhodnutím o podmienečnom povolení zo 7. januára 2004 Komisia schválila koncentráciu, ktorá umožnila spoločnosti Lagardère SCA (ďalej len „Lagardère“) získať kontrolu nad určitými aktívami spoločnosti Vivendi Universal Publishing SA (ďalej len „VUP“) [5], ktorá sa zmenila na Editis, pokiaľ budú dodržané viaceré záväzky. V rámci oznámenej koncentrácie malo dôjsť k zlúčeniu činností dvoch najväčších spoločností na frankofónnom vydavateľskom trhu – Hachette a VUP. Iba tieto dve spoločnosti boli navyše schopné samostatne zabezpečiť na tomto trhu svoj rozvoj, keďže okrem vydavateľskej činnosti vykonávali úplnú činnosť predaja (rozvoz a distribúciu) a predávali zbierky obľúbených vreckových kníh. Komisia preto konštatovala problémy súvisiace s vytvorením alebo posilnením dominantného postavenia na 12 trhoch. V dôsledku toho oznamujúci subjekt – Lagardère – ponúkol nápravné opatrenia: zaviazal sa, že prevedie všetky aktíva spoločnosti Editis (ďalej len „prevádzané aktíva“) s výnimkou určitých aktív.

5. Príloha II rozhodnutia o podmienečnom povolení zo 7. januára 2004 špecifikuje podmienky predaja časti aktív spoločnosti Editis. Bod 10 záväzkov spoločnosti Lagardère obsahuje podmienky, ktoré musí splniť nezávislý nadobúdateľ alebo nadobúdatelia, ktorých si oznamujúci subjekt zvolí. Bod 14 zas stanovuje, že výber nadobúdateľa či nadobúdateľov podlieha schváleniu Komisie. V priebehu predaja, ktorý organizovala Lagardère – žalobkyňa v prvom stupni –, vydavateľstvo Éditions Odile Jacob SAS (ďalej len „Odile Jacob“) prejavilo záujem o nadobudnutie aktív prevádzaných spoločnosťou Editis. Lagardère však napokon požiadala Komisiu o schválenie spoločnosti Wendel ako nadobúdateľa týchto aktív.

6. Dňa 5. februára 2004 Komisia jednak schválila správcu oddelených aktív, pána A. K., a schválila návrh jeho poverovacej listiny predložený 30. januára 2004 a jednak schválila ako mandatára audítorskú kanceláriu S., zastúpenú jej predsedom, pánom B., a schválila návrh jeho mandátu predložený 30. januára 2004 (ďalej len „rozhodnutie o schválení mandatára“). Dňa 9. februára 2004 Lagardère vymenovala kanceláriu S. za mandatára. Dňa 5. júla 2004 kancelária S. predložila Komisii svoju súhrnnú správu, v ktorej dospela k záveru, že ponuka spoločnosti Wendel je v súlade so schvaľovacími kritériami stanovenými v bode 10 záväzkov spoločnosti Lagardère. Dňa 30. júla 2004 Komisia rozhodnutím o schválení schválila spoločnosť Wendel ako nadobúdateľa prevádzaných aktív v súlade s bodom 14 záväzkov pripojených k rozhodnutiu o podmienečnom povolení zo 7. januára 2004.

II – Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

7. Odile Jacob podala na Všeobecný súd žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu o schválení, pričom uviedla štyri žalobné dôvody založené na tom, že Komisia po prvé nesplnila svoju povinnosť dohľadu nad výberom záujemcov o nadobudnutie prevádzaných aktív, po druhé schválila spoločnosť Wendel na základe správy vypracovanej mandatárom, ktorý nebol nezávislý od spoločností Editis, Lagardère a Wendel, po tretie porušila povinnosť odôvodnenia, ktorá jej prináležala, a po štvrté sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia súladu ponuky spoločnosti Wendel s podmienkami schválenia nadobúdateľa prevádzaných aktív stanovenými v bode 10 písm. b) záväzkov spoločnosti Lagardère.

5 — Konkrétne Vivendi Universal SA (ďalej len „VU“) sa rozhodla previesť aktíva vydavateľstva (ďalej len „cieľové aktíva“), ktoré vlastnila v Európe jej dcérska spoločnosť VUP. Lagardère prejavila záujem o nadobudnutie predmetných aktív. Keďže však VU chcela dosiahnuť rýchly predaj a rýchlu platbu, bolo zrejmé, že tieto ciele nemožno dosiahnuť vzhľadom na potrebu získať vopred povolenie predaja od príslušných orgánov hospodárskej súťaže. Lagardère preto požiadala spoločnosť Natexis Banques Populaires SA (ďalej len „NBP“), aby ju nahradila a prostredníctvom dcérskej spoločnosti založenej na tento účel nadobudla cieľové aktíva od spoločnosti VUP, dočasne ich mala v držbe a predala ich spoločnosti Lagardère, len čo táto spoločnosť získa povolenie na ich nadobudnutie. Okrem toho Investima 10 SAS (ďalej len „Investima 10“), ktorej celé základné imanie vlastní Ecrinvest 4 SA (ďalej len „Ecrinvest 4“), ktorej celé základné imanie vlastní Segex Sarl (ďalej len „Segex“), ktorá je v celom rozsahu ovládaná spoločnosťou NBP, podpísala v prospech spoločnosti VUP prísľub nadobudnutia cieľových aktív. V ten istý deň Segex a Ecrinvest 4 uzavreli zmluvu o prevode so spoločnosťou Lagardère, ktorá umožňovala spoločnosti Lagardère nadobudnúť prostredníctvom spoločnosti Ecrinvest 4 celé základné imanie spoločnosti Investima 10.

8. V reakcii na štvrtý žalobný dôvod Všeobecný súd poukázal na to, že 20. decembra 2002 bol pán B., predseda audítorskej kancelárie S., vymenovaný za člena predstavenstva spoločnosti Investima 10, ktorá bola vlastníkom cieľových aktív, ako nezávislá tretia osoba.[6] Všeobecný súd ďalej poznamenal, že Lagardère vymenovala 9. februára 2004 tú istú kanceláriu S. za mandatára, ktorý bol podľa bodu 21 písm. g) záväzkov uvedených v prílohe II rozhodnutia zo 7. januára 2004 povinný „zabezpečiť, aby si [Lagardère] uspokojivo splnila“ svoje záväzky previesť prevádzané aktíva a ktorého Lagardère za výkon tejto funkcie odmeňovala. Kancelária S. bola preto vymenovaná za správcu podľa bodu 15 záväzkov spoločnosti Lagardère a jej predseda, pán B., vykonával povinnosti spojené s touto funkciou, hoci bol súčasne členom predstavenstva spoločnosti Investima 10, ktorá sa neskôr zmenila na Editis. Okrem toho v období od 9. februára 2004, keď došlo k vymenovaniu kancelárie S., do 25. marca 2004, keď sa Editis zmenila na zjednodušenú akciovú spoločnosť (société par actions simplifiée, ďalej len „SAS“), pán B. súčasne vykonával povinnosti člena predstavenstva spoločnosti Editis a povinnosti mandatára.

9. Za týchto okolností Všeobecný súd konštatoval[7], že možno pochybovať o neutralite, ktorú mal pán B. v rámci výkonu svojich povinností mandatára preukázať. Všeobecný súd preto rozhodol, že plnenie si povinností pána B. ako člena predstavenstva mu už neumožňovalo úplne nezávisle vykonávať jeho povinnosti nezávislého mandatára. Všeobecný súd poznamenal, že správa o posúdení spoločnosti Wendel ako záujemcu o nadobudnutie prevádzaných aktív – ktorá bola zaslaná Komisii – bola teda vypracovaná mandatárom, ktorý nespĺňal podmienku nezávislosti od spoločnosti Editis. Z bodu 6 rozhodnutia o schválení navyše bolo zrejmé, že toto rozhodnutie bolo založené najmä na správe mandatára, ktorá mala podľa Všeobecného súdu rozhodujúci vplyv na toto rozhodnutie. Všeobecný súd dospel k záveru, že nedostatok nezávislosti mandatára predstavoval nezákonnosť, ktorá bola spôsobilá narušiť zákonnosť rozhodnutia o schválení. Uvedené rozhodnutie sa preto muselo zrušiť bez toho, aby bolo potrebné skúmať ostatné žalobné dôvody, ktoré uviedla Odile Jacob na podporu svojich návrhov na zrušenie.

III – Odvolania

10. Vo veci C-553/10 P Komisia na podporu svojho odvolania uvádza tri odvolacie dôvody. Lagardère podporuje odvolanie Komisie, ako aj tvrdenia uvedené v tomto odvolaní. Vo veci C-554/10 P Lagardère na podporu svojho odvolania uvádza dva odvolacie dôvody. Komisia rovnako v podstate podporuje odvolanie spoločnosti Lagardère, pričom tvrdí, že tvrdenia uvedené v tomto odvolaní sú veľmi podobné jej tvrdeniam, ktoré uviedla v prvej uvedenej veci. Domnievam sa, že s výnimkou prvého odvolacieho dôvodu vo veci C-554/10 P založeného na námietke nezákonnosti – ktorým sa budem zaoberať samostatne v časti A týchto návrhov – sa obidve odvolania a dôvody uvedené v rámci nich podobajú a dopĺňajú do takej miery, že je potrebné posúdiť ich spoločne (v časti B).

A – *Vec C-554/10 P (prvý odvolací dôvod založený na námietke nezákonnosti)*

11. Vo veci C-554/10 P Lagardère v rámci svojho prvého odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď na základe námietky nezákonnosti rozhodnutia o schválení mandatára zrušil rozhodnutie o schválení. Lagardère tvrdí, že existuje rozdiel medzi námietkou založenou na nezávislosti mandatára a námietkou týkajúcou sa platnosti rozhodnutia o schválení. Lagardère tvrdí, že vzhľadom na to, že Odile Jacob včas nepodala žalobu proti rozhodnutiu o schválení mandatára, nemohla následne napadnúť toto rozhodnutie o schválení mandatára, keď nadobudlo právoplatnosť.

6 — V prvom pododseku zmluvy uzatvorenej 19. decembra 2002 medzi spoločnosťou Ecrinvest 4 a kanceláriou S. sa uvádza, že pán B. bude v rámci výkonu funkcie mandatára spoločnosti konať v záujme spoločnosti Investima 10 a cieľových aktív a konkrétne v záujme zachovania ich rentability, ekonomickej hodnoty a konkurencieschopnosti.

7 — Pozri ďalej body 21 až 24 nižšie, v ktorých citujem niektoré z týchto častí napadnutého rozsudku.

12. Podľa spoločnosti Lagardère sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že dôvodom na zrušenie rozhodnutia o schválení je skutočnosť, že vymenovanie mandatára bolo nezákonné, keďže sa predpokladalo, že jeho zástupca je závislý od spoločnosti Editis, a že táto nezákonnosť bola spôsobilá narušiť zákonnosť rozhodnutia o schválení. Podľa spoločnosti Lagardère z ustálenej judikatúry [8] vyplýva, že žalobca v konaní o neplatnosť, ktorého predmetom je rozhodnutie, nemôže uplatniť námietku nezákonnosti voči skoršiemu aktu toho istého druhu, ktorého zrušenia sa mohol priamo domáhať. Takýto prístup by umožnil nepriamo napadnúť skoršie rozhodnutia, ktoré neboli napadnuté v lehote na podanie žaloby stanovenej článkom 263 ZFEÚ, čo by viedlo k obchádzaniu tejto lehoty. Úvahy Všeobecného súdu v podstate spochybňujú vymenovanie mandatára – ktoré je samostatným rozhodnutím – prostredníctvom námietky nezákonnosti týkajúcej sa rozhodnutia o schválení. Všeobecný súd priamo nespochybnil dôvody, ktoré viedli k rozhodnutiu o schválení, ale dôvody, ktoré viedli k vymenovaniu mandatára pred rozhodnutím o schválení.

13. Rozhodnutie o schválení mandatára bolo oznámené účastníkom konania 15. februára 2005 a od tohto dňa spôsobovalo ujmu spoločnosti Odile Jacob a predstavovalo napadnuteľný akt v zmysle článku 263 ZFEÚ. Preto malo byť napadnuté v príslušnej lehote žalobou odlišnou od žaloby podanej proti rozhodnutiu o schválení. Všeobecný súd teda nemohol na základe nezákonnosti vymenovania mandatára odôvodnene zrušiť konečné rozhodnutie o schválení.

14. Wendel v celom rozsahu podporuje argumentáciu spoločnosti Lagardère, avšak Komisia túto argumentáciu v celom rozsahu nepodporuje.

15. Na pojednávaní Komisia v nadväznosti na výslovnú otázku Súdneho dvora uznala, že sa rozhodla formálne nepodporiť tento odvolací dôvod spoločnosti Lagardère vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania. Komisia sa domnieva, že jedným z predpokladov uplatnenia judikatúry, o ktorú sa opiera Lagardère, je, že žalobkyňa v prvom stupni – čiže Odile Jacob – mohla mať právny záujem na podaní žaloby proti rozhodnutiu o schválení mandatára, a teda by mohla podať prípustnú žalobu proti tomuto rozhodnutiu. Komisia pripustila, že si nie je istá, či Odile Jacob skutočne mala takýto právny záujem na podaní žaloby, a preto sa rozhodla ponechať túto otázku na posúdenie Súdneho dvora.

16. Podľa môjho názoru stačí uviesť, že rozhodnutie o schválení mandatára by sa *nemalo* považovať za izolované rozhodnutie, ale za rozhodnutie, ktoré je súčasťou série aktov, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia o schválení, ktorým bola Wendel schválená za nadobúdateľa prevádzaných aktív. Z judikatúry [9] totiž vyplýva, že v rámci zložitých postupov, ktoré sa skladajú z viacerých nezávislých aktov, nemožno vyžadovať, aby dotknuté osoby podali žalobu proti každému aktu, ktorý im spôsobuje ujmu. Okrem toho žalobu, ktorá výslovne smeruje proti opatreniu, ktoré je jedným z opatrení, ktoré tvoria jeden celok, treba v rozsahu, v akom je to potrebné, považovať za žalobu, ktorá smeruje aj proti ostatným opatreniam. V tomto smere sa žaloba formálne podaná proti aktu, ktorý je súčasťou súboru aktov, ktoré tvoria jeden celok, musí považovať za žalobu, ktorá bola v rozsahu, v akom je to potrebné, podaná aj proti ostatným aktom.

17. V každom prípade rozhodnutie o schválení mandatára bolo spoločnosti Odile Jacob oznámené na základe jej žiadosti až 17. februára 2005, zatiaľ čo žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia o schválení, ktorým bola Wendel schválená za nadobúdateľa, podala 8. novembra 2004. V tejto žalobe Odile Jacob už napadla podmienky uznania mandatára a jeho dôsledky pre platnosť rozhodnutia o schválení, ktorým bola Wendel schválená za nadobúdateľa. Preto by bolo bezvýznamné a zbytočné

8 — Najmä z rozsudkov Súdneho dvora z 29. júna 1995, Španielsko/Komisia, C-135/93, Zb. s. I-1651; zo 16. februára 1984, Boël a Fabrique de fer de Maubeuge/Komisia, 76/83, Zb. s. 859, a z 19. októbra 1983, Usinor/Komisia, 265/82, Zb. s. 3105.

9 — Pozri okrem iného rozsudky Súdneho dvora z 2. marca 1967, Simet a Feram/Vysoký úrad, 25/65 a 26/65, Zb. s. 33, bod 39, a z 31. marca 1965, Ley/Komisia, 12/64 a 29/64, Zb. s. 143, bod 14.

podať doplňujúcu žalobu vzhľadom na to, že podľa judikatúry [10] bola Odile Jacob v každom prípade oprávnená namietať nezákonnosť skoršieho aktu (rozhodnutie o schválení mandatára) prostredníctvom žaloby smerujúcej proti neskoršiemu aktu (rozhodnutie o schválení), ktorý sa jej priamo týkal a spôsoboval jej ujmu.

18. Prvý odvolací dôvod spoločnosti Lagardère vo veci C-554/10 P teda treba zamietnuť.

B – *Veci C-553/10 P a C-554/10 P (druhý odvolací dôvod založený na odôvodnení zrušenia rozhodnutia o schválení)*

1. Vec C-553/10 P (prvý odvolací dôvod založený na neposúdení dôsledkov prípadného nedostatku nezávislosti mandatára vo vzťahu k spoločnosti Editis z hľadiska povinností mandatára voči spoločnosti Wendel) a vec C-554/10 P (prvá a štvrtá časť druhého odvolacieho dôvodu)

19. Komisia v rámci svojho prvého odvolacieho dôvodu a Lagardère v rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu (prvá a štvrtá časť) v podstate tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď nepreskúmal dôsledky prípadného nedostatku nezávislosti mandatára *vo vzťahu k spoločnosti Editis* z hľadiska povinností mandatára *voči spoločnosti Wendel*.

20. V prvom rade je potrebné posúdiť relevantné body napadnutého rozsudku. Všeobecný súd uviedol, že „keďže bol pán B. v deň vymenovania kancelárie S., ktorej bol predsedom, za mandatára členom predstavenstva spoločnosti Investima 10, z ktorej sa medzitým stala spoločnosť Editis, a keďže potom vykonával funkciu člena predstavenstva súčasne s úlohou mandatára, ktorou ho poverila kancelária S., pán B. sa nachádzal vo vzťahu závislosti od spoločnosti Editis, ktorý by mohol vzbudiť pochybnosť o neutralite, ktorú mal v rámci výkonu tejto funkcie preukázať“ (bod 94 napadnutého rozsudku).

21. Všeobecný súd dospel k záveru, že „skutočnosť, že pán B. vykonával funkciu člena predstavenstva spoločnosti Investima 10, z ktorej sa stala spoločnosť Editis, v záujme ktorých sa ako mandatár spoločnosti zaviazal konať v súlade so ‚zásadami správy so starostlivosťou riadneho hospodára‘, v období od 20. decembra 2002 do 25. marca 2004, mu už neumožňovala úplne nezávisle zaisťovať výkon právomocí nezávislého mandatára v zmysle bodu 15 záväzkov spoločnosti Lagardère“ (body 104 až 106 napadnutého rozsudku).

22. Všeobecný súd preto konštatoval, že „správa, ktorá hodnotila ponuku spoločnosti Wendel na odkúpenie prevádzaných aktív, s ohľadom na ktorú bolo prijaté [rozhodnutie o schválení], bola vypracovaná mandatárom, ktorý nespĺňal podmienku nezávislosti od spoločnosti Editis požadovanú v bode 15 záväzkov spoločnosti Lagardère vymedzených v prílohe II rozhodnutia zo 7. januára 2004“ (bod 107 napadnutého rozsudku).

23. Všeobecný súd ďalej uviedol, že „pokiaľ ide o vplyv správy na obsah [rozhodnutia o schválení], je potrebné pripomenúť, že ako vyplýva z bodu 5 tohto rozhodnutia, kancelária S. bola ako mandatár požiadaná o to, aby Komisii predložila správu hodnotiacu ponuku spoločnosti Wendel ako nadobúdateľa prevádzaných aktív z hľadiska schvaľovacích kritérií stanovených v bode 10 záväzkov spoločnosti Lagardère pripojených k rozhodnutiu zo 7. januára 2004“ (bod 108 napadnutého rozsudku).

24. Predovšetkým zastávam názor, že neprináleží Súdnemu dvoru, aby sa v odvolacom konaní zaoberal analýzou nedostatku nezávislosti mandatára v prejednávanej veci zo strany Všeobecného súdu.

10 — Rozsudky Súdneho dvora zo 7. apríla 1965, Alfieri/Parlament, 35/64, Zb. s. 261, s. 337, a zo 14. júla 1965, Alvino a i./Komisia, 18/64 a 19/64, Zb. s. 971.

25. Odile Jacob ďalej tvrdí, že Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že na základe francúzskeho práva, najmä na základe francúzskeho Obchodného zákonníka, overoval, či výkon funkcie člena predstavenstva spoločnosti Editis mandatárom bol zlučiteľný s kritériom nezávislosti vo vzťahu k tejto spoločnosti, keďže ide len o uplatnenie *lex societatis a* zásady určujúcej právo uplatniteľné na spoločnosť v súlade so zásadami medzinárodného práva súkromného, vrátane nariadenia „Rím I“.[11] V každom prípade sa domnievam, že prejednávané odvolanie vyvoláva otázku, či mandatár a najmä podmienka jeho nezávislosti je vnútroštátnou alebo európskou kategóriou. Zastávam názor, že správna je jednoznačne druhá odpoveď, keďže podmienka nezávislosti mandatára – stanovená v bode 15 záväzkov uvedených v prílohe II rozhodnutia zo 7. januára 2004 – sa má vykladať a posudzovať v celej Európskej únii rovnako.

26. Preto súhlasím so spoločnosťou Wendel a s Komisiou v tom, že pri rozhodovaní o podmienke nezávislosti mal Všeobecný súd namiesto toho vychádzať z kritérií stanovených v oznámení Komisie o nápravných opatreniach z roku 2001[12] a v usmerneniach Komisie z roku 2003 o vhodných postupoch: vzorové texty pre záväzky odpredaja a mandát mandatára.[13] Nezávislosť mandatára vo vzťahu k cieľovému podniku, čiže voči spoločnosti Editis, sa v skutočnosti nevyžaduje podľa usmernení o vhodných postupoch pre záväzky odpredaja vo veciach koncentrácií (pozri bod 40) ani podľa samotných vzorových textov – čiže podľa štandardného vzoru pre záväzky odpredaja a štandardného vzoru pre mandát mandatára (pozri body 17 a 20). Napokon v štandardnom vzore pre mandát mandatára zverejnenom Komisiou sa výslovne pripúšťa, že mandatár môže byť členom predstavenstva cieľového podniku, ak je to nevyhnutné na výkon jeho funkcie. Z usmernení o vhodných postupoch tiež jednoznačne vyplýva, že kontrolným mandatárom a mandatárom pre odpredaj môže byť tá istá osoba (pozri bod 35), čo môže byť často praktické, najmä vzhľadom na znalosti, ktoré kontrolný mandatár už má.

27. Okrem toho je potrebné pripomenúť, že Komisia v prvom stupni uviedla, že tvrdenie týkajúce sa nedostatku nezávislosti je nedôvodné, keďže Odile Jacob nepreukázala, že táto potenciálna nezrovnalosť viedla k tomu, že mandatár predložil správu, ktorá nebola objektívna, a teda mohla Komisiu uviesť do omylu v jej rozhodnutí o schválení.

28. Všeobecný súd v bode 80 napadnutého rozsudku spomenul uvedené tvrdenie, avšak naň vôbec nereagoval a túto otázku nepreskúmal.

29. Všeobecný súd len v bode 107 dospel k záveru, že mandatár „nespĺňal podmienku nezávislosti od spoločnosti Editis“. Všeobecný súd neskúmal, ako tento nedostatok nezávislosti mohol ovplyvniť posúdenie mandatára týkajúce sa vlastností spoločnosti Wendel ako nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis – čo bolo predmetom rozhodnutia o schválení – a v dôsledku toho mandatár vypracoval správu, ktorá bola neobjektívna a mohla uviesť Komisiu do omylu.

30. Súhlasím teda s Komisiou v tom, že Všeobecný súd – okrem toho, že si nesplnil svoju povinnosť odôvodnenia – porušil judikatúru, podľa ktorej nedostatok nezávislosti osoby zodpovednej za posúdenie uchádzača[14] nemá právny význam, pokiaľ nie je preukázané, že táto osoba pri jeho posúdení zohľadnila iný záujem ako záujem riadneho výkonu svojich povinností.[15]

11 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (Ú. v. EÚ L 177, s. 6).

12 — Oznámenie Komisie o nápravných opatreniach akceptovateľných v zmysle nariadenia Rady (EHS) č. 4064/89 a nariadenia Komisie (ES) č. 447/98 (Ú. v. ES C 68, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 89, bod 56, ďalej len „oznámenie o nápravných opatreniach z roku 2001“). Nariadenie Rady (EHS) č. 4064/89 z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 395, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 31) zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 1310/97 z 30. júna 1997 (Ú. v. ES L 180, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 164).

13 — Uverejnené na internetovej stránke Komisie: http://ec.europa.eu/competition/mergers/legislation/note.pdf, bod 17. Pozri tiež všeobecnú internetovú stránku: http://ec.europa.eu/competition/mergers/legislation/divestiture.html.

14 — Nevidím dôvod rozlišovať v tejto súvislosti fyzickú osobu a právnickú osobu.

15 — Pozri okrem iného rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. septembra 2002, Willeme/Komisia, T-89/01, Zb. VS s. I-A-153, II-803, bod 72, a z 3. februára 2005, Mancini/Komisia, T-137/03, Zb. VS s. I-A-7, II-27, bod 36.

31. Všeobecný súd teda neposúdil, či skutočnosť, že mandatár nebol dostatočne nezávislý od spoločnosti Editis, mohla mať vplyv na objektívnosť obsahu správy mandatára a na posúdenie spoločnosti Wendel ako nadobúdateľa. Z toho vyplýva, že Všeobecný súd zrušil sporné rozhodnutie na základe toho, že vyhovel žalobnému dôvodu, ktorý bol neúčinný.

32. Domnievam sa totiž, že aj keby sa preukázalo, že mandatár nebol dostatočne nezávislý, nemalo by to vplyv na skutočnosť, že Všeobecný súd mal konkrétne posúdiť, ako tento nedostatok nezávislosti mohol ovplyvniť schopnosť mandatára posúdiť ponuku spoločnosti Wendel z hľadiska schvaľovacích kritérií uvedených v bode 10 záväzkov spoločnosti Lagardère.

33. Odile Jacob uvádza tvrdenia, ktoré sú založené predovšetkým na vymedzení audítorov a účtovníkov [16] a na odporúčaní Komisie zo 16. mája 2002 – Nezávislosť úradných audítorov v EÚ: Súbor základných zásad. [17]

34. Domnievam sa však, že tieto tvrdenia nepodporujú jej postavenie v konaní. Stačí uviesť, že táto argumentácia nemôže odôvodniť nesprávny prístup v napadnutom rozsudku. Nemá totiž vplyv na skutočnosť, že Všeobecný súd mal napriek tomu konkrétne analyzovať dôsledky nedostatku nezávislosti pre funkciu mandatára.

35. Podľa môjho názoru je naopak judikatúra týkajúca sa zákonných povinností úradníkov Európskej únie oveľa relevantnejšia a užitočnejšia: existencia profesionálneho vzťahu medzi úradníkom a treťou osobou sama osebe nespochybňuje nezávislosť úradníka, a to ani v prípade, ak má úradník rozhodnúť o veci, ktorá sa týka tejto tretej osoby – najmä jej posúdenia. Samotná existencia výlučne abstraktného rizika stretu záujmov týkajúceho sa úradníka nestačí na preukázanie porušenia zákonných povinností, pokiaľ neexistuje nijaká „konkrétna skutočnosť, ktorá by podporovala záver, že posudzovateľ konkrétnym konaním porušil svoje povinnosti nestrannosti a bezúhonnosti.“ [18]

36. Ako uviedla Lagardère, takéto posúdenie – s cieľom konkrétne zistiť, či nedostatok nezávislosti mohol ovplyvniť schopnosť mandatára posúdiť ponuku spoločnosti Wendel – bolo potrebné aj vzhľadom na judikatúru, podľa ktorej rozhodnutie možno zrušiť iba v prípade, ak sa preukáže, že v prípade neexistencie namietaných nezrovnalostí by rozhodnutie mohlo byť odlišné. Inak povedané, aj keby sa preukázalo, že mandatár nebol riadne vymenovaný, Všeobecný súd mal preukázať, že v prípade neexistencie tejto nezrovnalosti by rozhodnutie o schválení malo odlišný obsah. [19] Napríklad v rozsudku HFB a i./Komisia [20] Všeobecný súd konštatoval, že za predpokladu, že úradníci Komisie, ktorí porušia ustanovenia upravujúce povinnosť služobnej mlčanlivosti, zodpovedajú za únik dôverných informácií použitých v priebehu správneho konania začatého z dôvodu porušenia práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže, nemá to v nijakom prípade vplyv na zákonnosť rozhodnutia, keďže *nebolo preukázané, že rozhodnutie by v skutočnosti nebolo prijaté alebo by bolo odlišné*, ak by nedošlo

16 — Ôsma smernica Rady 84/253/EHS z 10. apríla 1984 o požiadavkách kladených na osoby oprávnené vykonávať povinný audit účtovných dokladov, vychádzajúca z článku 54 ods. 3 písm. g) [ES] (Ú. v. ES L 126, s. 20; Mim. vyd. 17/001, s. 75), zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2006/43/ES zo 17. mája 2006 o štatutárnom audite ročných účtovných závierok a konsolidovaných účtovných závierok, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice Rady 78/660/EHS… (Ú. v. EÚ L 157, s. 87). Odile Jacob tvrdí, že ôsma smernica ponechala určenie kritérií nezávislosti týchto osôb na členské štáty.

17 — Ú. v. ES L 191, s. 22. Odile Jacob tvrdí, že v tomto odporúčaní sa uvádza, že existujú rozdiely v právnych predpisoch jednotlivých členských štátov a že táto nezávislosť sa musí posudzovať „podľa myslenia a podľa konania“. Toto odporúčanie navyše svedčí o tom, že existencia akéhokoľvek finančného, obchodného, pracovnoprávneho alebo iného vzťahu medzi úradným audítorom a jeho klientom môže ohroziť nezávislosť úradného audítora a že prijatie postavenia člena v riadiacom orgáne subjektu by malo byť v zásade zakázané.

18 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júla 2005, De Bry/Komisia, T-157/04, Zb. VS s. I-A-199, II-901, body 36 až 38.

19 — Pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 10. júla 1980, Distillers Company/Komisia, 30/78, Zb. s. 2229, bod 26; z 29. októbra 1980, van Landewyck a i./Komisia, 209/78 až 215/78 a 218/78, Zb. s. 3125, bod 47; z 21. marca 1990, Belgicko/Komisia, C-142/87, nazývaný „Tubemeuse“, Zb. s. I-959, bod 48; z 2. októbra 2003, Thyssen Stahl/Komisia, C-194/99 P, Zb. s. I-10821, bod 31; uznesenie Súdneho dvora z 24. septembra 2007, Torres/ÚHVT a Bodegas Muga, C-405/06 P, neuverejnené v Zbierke, bod 29; rozsudky Súdneho dvora z 25. januára 2007, Dalmine/Komisia, C-407/04 P, Zb. s. I-829, bod 70, a z 1. októbra 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, C-141/08 P, Zb. s. I-9147, bod 81.

20 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, T-9/99, Zb. s. II-1487, bod 370 a tam citovaná judikatúra.

k sporným vyhláseniam. Je zrejmé, že toto pravidlo umožňuje dodržať zásadu proporcionality. Ako uviedli Wendel a Komisia, uvedené posúdenie (zvýraznené kurzívou) je nevyhnutné, keďže umožňuje dosiahnuť spravodlivú rovnováhu medzi zabezpečením dodržania právnych noriem a procesných noriem na jednej strane a ochranou právnej istoty a legitímnych očakávaní na druhej strane.

37. Napríklad v oblasti pravidiel štátnej pomoci Súdny dvor v rozsudku Nemecko/Komisia [21] po tom, čo konštatoval, že došlo k porušeniu práva Nemecka (subjektu, ktorému bolo určené rozhodnutie Komisie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú so spoločným trhom) na obhajobu, dospel k záveru, že žalobný dôvod založený na porušení práva na obhajobu bol neúčinný na účely zrušenia sporného rozhodnutia, keďže nemecká vláda počas konania pred Súdnym dvorom nebola schopná poukázať na nijakú skutkovú alebo právnu okolnosť, ktorá by v prípade, ak by nemeckej vláde bola oznámená, viedla k tomu, že Komisia by prijala odlišné rozhodnutie. V rozsudku Schneider Electric/Komisia [22] Všeobecný súd po tom, čo konštatoval, že došlo k porušeniu práva na obhajobu, a skôr, než dospel k záveru, že rozhodnutie sa musí zrušiť, vykonal podrobné posúdenie skutočného vplyvu tohto porušenia na rozhodnutie. Ako Komisia uviedla, až keď Všeobecný súd konštatoval, že sporné rozhodnutie by mohlo byť odlišné – najmä preto, lebo žalobkyňa by mohla predložiť ponuky na odpredaj, ktoré by mohli viesť k rozhodnutiu o schválení –, dospel k záveru, že porušenie práva na obhajobu by malo mať za následok zrušenie rozhodnutia. Napokon existuje judikatúra [23], podľa ktorej v rámci žaloby o neplatnosť je uplatnenie zjavne nesprávneho posúdenia neúčinné, a teda nemôže postačovať na odôvodnenie zrušenia sporného rozhodnutia, pokiaľ za osobitných okolností prejednávaného prípadu nemohlo mať rozhodujúci vplyv na výsledok.

38. Podľa rozsudku Honeywell/Komisia [24] vo veciach koncentrácií, „ak je výrok rozhodnutia Komisie založený na viacerých pilieroch odôvodnenia, z ktorých každý samostatne by postačoval na odôvodnenie tohto výroku, je potrebné zrušiť tento akt v zásade len vtedy, ak je každý z týchto pilierov nezákonný. V tomto prípade nesprávne posúdenie alebo iná nezákonnosť, ktorá by sa týkala len jedného z pilierov odôvodnenia, nemôže postačovať na odôvodnenie zrušenia sporného rozhodnutia, keďže toto nesprávne posúdenie nemalo rozhodujúci vplyv na výrok prijatý Komisiou. Ak niektorý pilier odôvodnenia, ktorý postačuje na odôvodnenie výroku aktu, žalobca v žalobe o neplatnosť nespochybnil, je namieste sa domnievať, že tento pilier, ako aj akt, ktorý na ňom spočíva, sú zákonné a voči nemu preukázané… Toto pravidlo platí najmä pre rozhodnutia v oblasti kontroly koncentrácií.“ Napokon Súdny dvor v rozsudku Falck a Acciaierie de Bolzano/Komisia [25] konštatoval, že „nesprávne právne posúdenie, ku ktorému v tejto súvislosti došlo v napadnutom rozhodnutí a v napadnutom rozsudku, nemôže mať nijaký vplyv na ich platnosť. Aj bez takého nesprávneho právneho posúdenia by výrok napadnutého rozhodnutia – pokiaľ ide o zlučiteľnosť predmetnej pomoci so spoločným trhom – bol rovnaký a [Všeobecný súd] by v každom prípade musel v tomto smere potvrdiť toto rozhodnutie. Odvolací dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o výber uplatniteľného kódexu, preto treba zamietnuť“.

39. Vyššie uvedené konštatovania treba porovnať s napadnutým rozsudkom. Ako poznamenala Wendel, Všeobecný súd jednoducho nevykonal požadované posúdenie. Nepreukázal, že väzba medzi spoločnosťou Editis a zástupcom mandatára mohla mať vplyv na obsah správy o posúdení ponuky spoločnosti Wendel. Funkcia mandatára spočívala v overení, či Wendel bola rentabilným a hospodárskym subjektom, ktorý bol schopný a hospodársky motivovaný udržiavať a rozvíjať

21 — Rozsudok Súdneho dvora z 5. októbra 2000, C-288/96, Zb. s. I-8237, bod 101 a nasl.

22 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. októbra 2002, T-310/01, Zb. s. II-4071, body 457 až 460.

23 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, Ufex a i./Komisia, T-60/05, Zb. s. II-3397, bod 77; pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 2002, Graphischer Maschinenbau/Komisia, T-126/99, Zb. s. II-2427, body 48 a 49.

24 — Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2005, T-209/01, Zb. s. II-5527, body 48 až 50. Pozri tiež rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2005, General Electric/Komisia, T-210/01, Zb. s. II-5575, body 42 až 45, 48 a 734.

25 — Rozsudok Súdneho dvora z 24. septembra 2002, C-74/00 P a C-75/00 P, Zb. s. I-7869, bod 122.

efektívnu hospodársku súťaž. Preto je na prvý pohľad zrejmé, že nedostatok nezávislosti mandatára nemohol mať nijaký vplyv na jeho funkciu týkajúcu sa posúdenia záujemcu o nadobudnutie prevádzaných aktív. Analýza Všeobecného súdu týkajúca sa nedostatku nezávislosti mandatára sa navyše zjavne netýkala otázky, či Wendel mala vlastnosti spôsobilého nadobúdateľa.

40. Komisia rovnako poukázala na to, že úlohou mandatára bolo objektívne posúdiť schopnosť nadobúdateľa aktív spoločnosti Editis, čiže spoločnosti Wendel, ktorú si Lagardère zvolila, zveľaďovať tieto aktíva a zabezpečiť, aby mohli efektívne konkurovať spoločnosti Lagardère. Na tento účel musel mandatár jednoznačne dbať na to, aby nadobúdateľ aktív spoločnosti Editis bol schopný chrániť záujmy spoločnosti Editis. Aj keby teda mandatár v dôsledku svojho vzťahu k spoločnosti Editis v rámci svojej funkcie neprimerane zohľadnil záujmy spoločnosti Editis – čo Všeobecný súd nekonštatoval –, nič by to nemenilo na skutočnosti, že jeho úloha spočívala práve v zohľadnení týchto záujmov s cieľom posúdiť, či ich nadobúdateľ v budúcnosti bude chrániť. Z toho vyplýva, že výkon funkcie mandatára nebol v prejednávanej veci ovplyvnený, keďže v súvislosti s jeho úlohou vypracovať správu o vlastnostiach nadobúdateľa bolo zohľadnenie záujmov spoločnosti Editis práve jednou z jeho funkcií. Tento záver by mohol byť prirodzene odlišný, ak by nedostatok nezávislosti bol preukázaný napríklad vo vzťahu k nadobúdateľovi aktív, čiže vo vzťahu k spoločnosti Wendel.

41. Zdá sa, že Všeobecný súd v bode 106 napadnutého rozsudku implicitne zamietol toto tvrdenie tým, že naznačil, že prípadná neobjektívnosť voči spoločnosti Editis by mala neprijateľné dôsledky vo vzťahu k neutralite mandatára voči spoločnosti Lagardère.

42. Rovnako ako Komisia sa domnievam, že Všeobecný súd tým abstraktne analyzoval otázku, či mandatár splnil podmienku nezávislosti. Nemožno spochybniť správu, ktorá je priaznivá pre spoločnosť Wendel, na základe toho, že mandatár bol príliš kritický voči spoločnosti Lagardère, vzhľadom na to, že Lagardère si zvolila spoločnosť Wendel za nadobúdateľa a správa mandatára bola v prospech tejto spoločnosti. Všeobecný súd navyše vôbec neskúmal, ako mohla byť ovplyvnená pozitívna správa vypracovaná vo vzťahu k spoločnosti Wendel – v ktorej bolo uvedené, že táto spoločnosť splnila podmienky na to, aby sa považovala za spoločnosť, ktorá je schopná zveľaďovať aktíva spoločnosti Editis. Inak povedané, Všeobecný súd neskúmal, či nedostatok nezávislosti mandatára vo vzťahu k spoločnosti Editis spôsobil, že analýza schopnosti spoločnosti Wendel konkurovať spoločnosti Lagardère v správe mandatára nebola objektívna alebo dôveryhodná.

43. Z toho vyplýva, že v napadnutom rozsudku zjavne nie je preukázané, že existencia takejto možnej pochybnosti o nezávislosti mandatára mohla mať konkrétny vplyv na posúdenie ponuky spoločnosti Wendel zo strany mandatára.

44. Okrem toho, ako uviedla Lagardère, treba mať na zreteli, že podľa judikatúry [26] rozhodnutie, ktoré je založené na dôvodoch, z ktorých sú niektoré nezákonné, možno zrušiť iba v rozsahu, v akom nie je z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené z iných dôvodov. Preto samotná skutočnosť, že správa mandatára mala rozhodujúci vplyv na rozhodnutie o schválení, v žiadnom prípade nestačila na zrušenie sporného rozhodnutia.

45. Napadnutý rozsudok je navyše nedostatočne odôvodnený, keďže v ňom nie je uvedené, ako existencia možnej pochybnosti o nezávislosti mandatára mala čo i len čiastočne ovplyvniť posúdenie spoločnosti Wendel z hľadiska kritérií schválenia stanovených v záväzkoch spoločnosti Lagardère.

26 — Pozri okrem iného rozsudky Súdneho dvora z 21. októbra 2004, KWS Saat/ÚHVT, C-447/02 P, Zb. s. I-10107, body 46 až 51, a z 30. septembra 2003, Biret International/Rada, C-93/02 P, Zb. s. I-10497, bod 60.

46. Napokon zastávam názor, že ďalším dôležitým aspektom je skutočnosť, že v rámci koncentrácie konečné rozhodnutie o schválení nadobúdateľa prevádzaných aktív vždy prináleží Komisii, ktorá nevychádza len zo správy mandatára, ale zhromažďuje informácie z vlastného podnetu. Bolo to tak aj v prejednávanej veci. Mandatár, ktorého úlohou v prejednávanej veci bolo predložiť posúdenie nadobúdateľa a konštatovať, či tento nadobúdateľ podľa jeho názoru splnil podmienky stanovené v záväzkoch, nenahrádza Komisiu, ktorá má posledné slovo, pokiaľ ide o schválenie nadobúdateľa. Toto rozhodnutie vôbec nie je „prenesené“ Komisiou na mandatára. [27]

47. Treba poukázať na to, že Odile Jacob vo svojom vyjadrení k odvolaniu zrejme sama uznáva skutočnosť, že Všeobecný súd neposúdil, či by rozhodnutie o schválení bolo odlišné. Odile Jacob však v podstate tvrdí, že všetky vyššie uvedené tvrdenia sú neúčinné, keďže nezákonnosť, ktorú konštatoval Všeobecný súd, sa týka porušenia „podstatného zmluvného záväzku, ktorý rozhodnutím Komisie nadobudol záväznosť“, čo automaticky spôsobuje neplatnosť celého rozhodovacieho procesu týkajúceho sa predaja uloženého záväzkami. Podľa jej názoru nie je potrebné preukázať, ako neobjektívnosť mandatára ovplyvnila vypracovanie predmetnej správy, v dôsledku čoho bola Komisia vo svojom rozhodnutí o schválení uvedená do omylu, keďže toto porušenie predstavuje porušenie podstatných procesných požiadaviek, ktoré samo osebe spôsobuje neplatnosť rozhodnutia. Na podporu svojich tvrdení Odile Jacob analogicky poukazuje na judikatúru Všeobecného súdu týkajúcu sa výberových komisií vo výberových konaniach vo verejnej službe a na rozsudok Decoster [28].

48. Tieto tvrdenia však v prejednávanej veci nemožno prijať. O porušení podstatných procesných požiadaviek by totiž bolo možné hovoriť iba v prípade, ak by išlo o veľmi závažné porušenie základných zásad práva Únie. [29] Požiadavka, aby bol mandatár nezávislý, však vyplýva len zo záväzku súkromnej osoby uvedenom v konkrétnom rozhodnutí Komisie. Dokonca aj pokiaľ ide o existenciu správy vypracovanej mandatárom, povinnosť vypracovať takúto správu vyplýva len zo zmluvy medzi spoločnosťou Lagardère a mandatárom. Komisia preto správne tvrdí, že táto otázka sa netýka nijakej základnej právnej zásady založenej na norme vyššej právnej sily v hierarchii právnych noriem. Požiadavka nezávislosti vo vzťahu k spoločnosti Editis totiž nevyplýva zo všeobecnej normy, ktorá by mala všeobecnú pôsobnosť, bola by svojou povahou neosobná a kogentná a chránila by verejný záujem.

49. Pokiaľ sa Odile Jacob navyše odvoláva na judikatúru týkajúcu sa výberových komisií vo výberových konaniach vo verejnej službe, stačí uviesť, že túto judikatúru nemožno uplatniť v prejednávanej veci, keďže stanovisko predložené mandatárom má výlučne poradnú povahu – na rozdiel od výberovej komisie, ktorá sama rozhoduje. Vo vzťahu k rozsudku Decoster [30] argumentácia spoločnosti Odile Jacob nemôže spochybniť záver uvedený v týchto návrhoch. Je to tak aj preto, lebo úloha mandatára v rozhodovacom procese je podstatne odlišná od úlohy orgánu zodpovedného za vypracovanie technických špecifikácií, kontrolu ich uplatňovania a udelenie typového schválenia, ktorý musí byť nezávislý od verejných alebo súkromných podnikov, ktoré ponúkajú výrobky a/alebo služby v odvetví telekomunikácií. V rozsudku Decoster totiž podmienka nezávislosti vyplývala zo Zmluvy a zo smernice Komisie, zatiaľ čo – ako už bolo uvedené v bode 48 vyššie – v prejednávanom prípade táto podmienka vyplýva zo záväzku súkromnej osoby uvedeného v konkrétnom rozhodnutí Komisie. Dokonca aj pokiaľ ide o existenciu správy vypracovanej mandatárom, povinnosť vypracovať takúto správu vyplýva výlučne zo zmluvy medzi spoločnosťou Lagardère a mandatárom.

27 — Pozri napríklad oznámenie Komisie o nápravných opatreniach z roku 2001, už citované v poznámke pod čiarou 12, body 58 a 59.

28 — Rozsudok Súdneho dvora z 27. októbra 1993, C-69/91, Zb. s. I-5335, body 13, 16 a 22. Samotná skutočnosť, že orgán zodpovedný za vypracovanie špecifikácií, kontrolu ich uplatňovania a udelenie typového schválenia nespĺňal podmienku nezávislosti vo vzťahu k hospodárskym subjektom, ktoré mohli mať z týchto špecifikácií prospech, pričom táto podmienka bola stanovená normou práva Únie (v uvedenom prípade smernicou), postačovala na to, aby tento orgán nebol oprávnený vypracovať takéto špecifikácie bez toho, aby bolo potrebné konkrétne alebo v individuálnom prípade preukázať potenciálny „záujem“ alebo „zaujatosť“.

29 — Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Fennelly 25. novembra 1999 vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Súdneho dvora zo 6. apríla 2000, Komisia/Solvay, C-287/95 P a C-288/95 P, Zb. s. I-2391.

30 — Rozsudok už citovaný v poznámke pod čiarou 28.

50. V neposlednom rade treba tiež poukázať na to, že Všeobecný súd nesprávne vyložil pojem nezávislosť mandatára v práve Únie. Všeobecný súd mal posúdiť prípadný nedostatok nezávislosti mandatára z dôvodu jeho väzby so spoločnosťou Editis v konkrétnom prípade na základe konkrétnych skutočností, ktoré uviedli účastníci konania. Súhlasím so spoločnosťou Lagardère v tom, že v prejednávanej veci mandát pána B. zrejme vôbec neohrozil funkciu mandatára povereného objektívnym a transparentným vykonávaním jeho povinností. Naopak, mandát, ktorý vykonával pán B. – ako nezávislá tretia osoba – ako člen predstavenstva podniku, ktorý bol vlastníkom prevádzaných aktív, na jednej strane a úloha mandatára na druhej strane vôbec nepredstavovali stret záujmov, ale týkali sa nezávislosti spoločnosti Editis, a preto predstavovali doplňujúce úlohy. Spory, na ktorý poukázal Všeobecný súd (bod 99 napadnutého rozsudku), ktoré vznikli medzi mandatárom a spoločnosťou Lagardère – keď mandatár dôrazne obhajoval záujmy aktív – preukazujú nezávislosť činnosti mandatára a skutočnosť, že si plnil svoju všeobecnú funkciu spočívajúcu v zabezpečení uspokojivého splnenia záväzkov spoločnosti Lagardère.

51. Domnievam sa, že je prekvapujúce, že podmienku nezávislosti stanovenú Komisiou, ktorú táto považovala v prejednávanej veci na základe konkrétneho výkladu za splnenú [31], by Všeobecný súd z abstraktného hľadiska nemal považovať za splnenú na základe ustanovení francúzskeho Obchodného zákonníka. Napriek tomu, že oznámenie Komisie o nápravných opatreniach z roku 2008 nie je z hľadiska časovej pôsobnosti uplatniteľné, totiž vysvetlenie obsiahnuté v tomto oznámení potvrdzuje správnosť predchádzajúcej praxe Komisie, ktorá bola tiež uplatnená v prejednávanej veci a podľa ktorej sa má nezávislosť mandatára posudzovať v konkrétnom prípade vzhľadom na konkrétne informácie poskytnuté účastníkmi konania.

52. Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď automaticky a abstraktne konštatoval, že nedostatok nezávislosti mandatára bol „spôsobilý narušiť“ zákonnosť rozhodnutia o schválení (pozri bod 118 napadnutého rozsudku). Preto je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok.

2. Vec C-553/10 P (druhý odvolací dôvod) a vec C-554/10 P (tretia časť druhého odvolacieho dôvodu) založené na nesprávnom právnom posúdení, rozpornosti odôvodnenia a skreslení skutkového stavu vzhľadom na to, že Všeobecný súd dospel k záveru, že správa mandatára mala rozhodujúci vplyv na rozhodnutie o schválení

53. V rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a nesprávne vyložil skutkový stav, keď konštatoval, že správa mandatára – ktorý podľa bodu 107 napadnutého rozsudku nespĺňal podmienku nezávislosti – mala rozhodujúci vplyv na rozhodnutie o schválení. Lagardère v rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu (tretia časť) rovnako tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne vyložil skutkový stav a zjavne nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok, keď konštatoval, že správa mandatára mala takýto rozhodujúci vplyv na rozhodnutie o schválení.

31 — Nové oznámenie Komisie (z roku 2008) o nápravných opatreniach akceptovateľných v zmysle nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 a nariadenia Komisie (ES) č. 802/2004 (Ú. v. EÚ C 267, s. 1) v bode 125 totiž v súčasnosti stanovuje, že „Komisia predovšetkým neakceptuje ako správcov osoby alebo inštitúcie, ktoré sú zároveň audítormi strán alebo ich investičnými poradcami pri odpredaji. Na druhej strane však žiadne konflikty záujmov nevzniknú zo vzťahov správcu so stranami, ak tieto vzťahy neovplyvňujú správcovu objektívnosť a nezávislosť pri vykonávaní jeho úloh. Strany sú zodpovedné za to, že Komisii poskytnú adekvátne informácie, aby mohla overiť, či správca vyhovuje podmienkam“.

54. Na rozdiel od toho, čo zrejme tvrdí Odile Jacob, tieto dva odvolacie dôvody nesmerujú k preskúmaniu posúdenia skutkového stavu, ktoré vykonal Všeobecný súd. Komisia totiž správne tvrdí, že Všeobecný súd sa tým, že analyzoval rozhodujúci vplyv, dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keďže neprihliadol na to, že rozhodnutie o schválení v skutočnosti prijíma Komisia, ktorá má k dispozícii celý spis a nie iba správu mandatára, a že Komisia si ponecháva právomoc prijať rozhodnutie. Lagardère tiež správne tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne vyložil skutkový stav a v tomto smere svoje rozhodnutie neodôvodnil. Obidva odvolacie dôvody sú teda zjavne prípustné.

55. Na úvod pripomínam, že ako bolo uvedené vyššie v rámci analýzy prvého odvolacieho dôvodu Komisie, hoci Komisia je povinná zohľadniť správu mandatára, z právneho hľadiska nie je viazaná stanoviskom mandatára a stále je povinná vykonať potrebné prešetrenie s cieľom preveriť, či nadobúdateľ skutočne spĺňa kritériá schválenia. Usmernenia o vhodných postupoch (citované v poznámke pod čiarou 13, pozri bod 28) potvrdzujú, že správa kontrolného mandatára je len „jedným z prvkov posúdenia [Komisie]“.

56. Domnievam sa, že Všeobecný súd si protirečí v tom zmysle, že v bode 109 uviedol, že rozhodnutie o schválení je založené „najmä“ a nie „výlučne“ na správe mandatára, avšak dospel k záveru, že táto správa mala rozhodujúci vplyv na konečné rozhodnutie Komisie. Všeobecný súd teda nevzal do úvahy rozdelenie právomocí medzi Komisiu a mandatára v príslušnom konaní. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Odile Jacob, prináleží výlučne Komisii, aby rozhodla o schválení budúceho nadobúdateľa. Posúdenie obsiahnuté v správe mandatára je zjavne zohľadnené v jej konečnom rozhodnutí, avšak Komisia vôbec nie je z právneho hľadiska viazaná stanoviskom mandatára a môže nahradiť posúdenie mandatára svojím posúdením bez akýchkoľvek právnych dôsledkov.

57. Osobitne poukazujem na skutočnosť, že Komisia je naďalej povinná vykonať potrebné prešetrenie, zhromaždiť informácie z vlastného podnetu prostredníctvom svojich útvarov a na základe žiadostí o informácie. V tomto prípade bolo napríklad viacero takýchto žiadostí zaslaných spoločnostiam Lagardère a Wendel. Je zrejmé, že Komisia *nevychádzala* len zo správy mandatára. Zdôrazňujem, že v skutočnosti *nemohla* platne vychádzať len z tejto správy. Toto pravidlo bolo uplatnené napríklad v rozsudku Microsoft/Komisia [32] týkajúcom sa nápravných opatrení a úlohy kontrolného mandatára vo veci hospodárskej súťaže, v ktorom Všeobecný súd správne uznal, že Komisia „nemôže vyšetrovacie a vykonávacie právomoci, ktoré jej zveruje nariadenie č. 17[[33]], delegovať na tretie osoby“.

58. V prejednávanej veci Komisia v konaní pred Všeobecným súdom preukázala, že vykonala vyšetrovanie, ktoré bolo veľmi podrobné, a jej spis má skutočne niekoľko tisíc strán. V tejto súvislosti tiež nesúhlasím s tvrdením spoločnosti Odile Jacob, že Komisia má sama povinnosť predložiť dôkazy, ktoré považovala relevantné, s cieľom preukázať, že nevychádzala len zo správy mandatára, a že Komisia takéto dôkazy v konaní pred Všeobecným súdom nepredložila. Stačí uviesť, že Všeobecný súd sám nevyhovel návrhu na nariadenie opatrenia týkajúceho sa dokazovania, aby sa oboznámil s vyšetrovaním Komisie. Bez takého opatrenia týkajúceho sa dokazovania Všeobecný súd nemohol platne dospieť k záveru o tom, či správa mandatára mala rozhodujúci vplyv.

59. Podľa môjho názoru totiž z určitých podobností znenia správy mandatára a znenia konečného rozhodnutia Komisie nemožno vyvodiť záver, že sporná správa mala „rozhodujúci vplyv“ na toto rozhodnutie, ako to vyplýva z bodu 110 napadnutého rozsudku. Súbor príkladov nemožno považovať za dôkaz – najmä pokiaľ ide o vplyv, ktorý má byť „rozhodujúci“. Ako Komisia v tejto súvislosti poznamenala, skutočnosť, že samotný výraz, že mandatár „zdôraznil“ niektoré skutočnosti rovnako, ako ich zdôrazňuje Komisia (bod 112 napadnutého rozsudku), alebo že dva dokumenty „uvádzajú“ určitú skutočnosť rovnakým spôsobom (bod 113 napadnutého rozsudku), iba svedčí o tom, že v správe mandatára boli uvedené len objektívne skutočnosti a overiteľné informácie a že táto správa

32 — Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2007, T-201/04, Zb. s. II-3601, bod 1264.

33 — Nariadenie Rady č. 17 zo 6. februára 1962: Prvé nariadenie implementujúce články [81 ES] a [82 ES] [teraz články 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ] (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3).

v zásade neobsahovala subjektívne hodnotenia. V každom prípade zo spisu v konaní pred Súdnym dvorom vyplýva, že otázky spomenuté v bodoch 112, 113, 114 a 116 napadnutého rozsudku sú uvedené aj v odpovedi spoločnosti Wendel na žiadosť o informácie z 11. júna 2004[34], ku ktorej mal mandatár aj Komisia rovnaký prístup. Napokon, pokiaľ ide o bod 115 napadnutého rozsudku, stačí uviesť, že rozhodnutie o schválení namiesto toho, aby „[bolo] podstatným spôsobom založené na [správe mandatára]“ (pozri bod 111 napadnutého rozsudku), iba uvádza kritérium stanovené v bode 10 písm. c) záväzkov spoločnosti Lagardère.

60. Okrem toho sa domnievam, že Všeobecný súd skreslil skutkový stav a svoje rozhodnutie zjavne neodôvodnil. Komisia totiž mala k dispozícii iné zdroje informácií, ktoré boli odlišné od správy mandatára, ako napríklad žiadosť o schválenie, ktorú predložila Lagardère, projekt predaja pripojený k tejto žiadosti, písomné odpovede spoločností Lagardère a Wendel na viaceré žiadosti Komisie o informácie, správu spoločnosti Secafi Alpha vypracovanú pre zástupcov spoločnosti Editis 2. júla 2004, informácie, ktorú poskytla Wendel počas stretnutia s Komisiou, ako aj výmenu názorov na ponuku spoločnosti Wendel s organizáciami, ktoré zastupovali zamestnancov spoločnosti Editis, a niektorými ďalšími dotknutými osobami. Ako bolo uvedené vyššie, Všeobecný súd iba poukazuje na určitú podobnosť rozhodnutia o schválení a správy mandatára bez toho, aby skutočne porovnal dôkazy v spise, na ktorých Komisia skutočne založila svoje rozhodnutie o schválení, s obsahom tohto rozhodnutia. V rozhodnutí o schválení Komisia v podstate posúdila ponuku spoločnosti Wendel vzhľadom na kritériá stanovené v rozhodnutí o podmienečnom povolení. Keďže v tomto rozhodnutí o podmienečnom povolení boli použité podobné pojmy ako v rozhodnutí o schválení a v správe mandatára a keďže rozhodnutie o podmienečnom povolení bolo prijaté pred vypracovaním správy mandatára, Všeobecný súd na základe svojho čisto formálneho posúdenia založeného na podobnosti použitých pojmov dospel k nesprávnemu záveru.

61. Preto sa domnievam, že Všeobecný súd pripísal neprimerane veľký význam správe mandatára, ktorý nebol odôvodnený skutkovými okolnosťami prejednávanej veci, a všeobecne nesprávne posúdil úlohu mandatára v postupe schvaľovania. Všeobecný súd to urobil napriek tomu, že schválenie nadobúdateľa patrí do výlučnej právomoci Komisie a že podľa relevantných ustanovení práva Únie vymenovanie mandatára v rámci postupu týkajúceho sa záväzkov v skutočnosti nie je ani povinné.[35] Existujú totiž prípady, v ktorých Komisia rozhodne bez akejkoľvek účasti alebo správy mandatára.

62. Rozhodnutie Komisie o schválení – tak ako akékoľvek iné rozhodnutie správneho alebo súdneho orgánu – obsahuje časť týkajúcu sa skutkového základu a ďalšiu časť týkajúcu sa právneho základu. V prejednávanej veci je potrebné tieto dve časti rozlíšiť.

63. Správa mandatára je vždy len súčasťou skutkového základu, čo vyplýva okrem iného z toho, že mandatár neuvádza právne odôvodnenie svojho stanoviska a záverov, a z toho, že Komisia je v každom prípade povinná zhromaždiť vlastné dôkazy s cieľom prijať konečné rozhodnutie – rovnako ako to bolo v prejednávanej veci. Nezávislosť mandatára preto možno posúdiť len vzhľadom na jeho prínos k vytvoreniu skutkového základu rozhodnutia Komisie. Ak mandatár predloží správne a objektívne overiteľné skutkové závery, vec je v poriadku. Ak to neurobí – napríklad preto, lebo skreslí alebo nesprávne vyloží skutkové zistenia – môže ísť o prípad nedostatku nezávislosti (podobne je to totiž v prípade vymenovania znalca na účely predloženia dôkazu v konkrétnej veci). Časť rozhodnutia Komisie, ktorá sa týka právneho základu, však patrí do výlučnej právomoci Komisie a mandatár nemá na ňu nijaký vplyv. Z toho vyplýva, že Komisia sa môže buď stotožniť so skutkovými zisteniami uvedenými v správe mandatára, alebo ich nahradiť alebo doplniť svojimi vlastnými

34 — Pripojená v prílohe B3 vyjadrenia Komisie k žalobe v konaní pred Všeobecným súdom.

35 — Takáto povinnosť nebola stanovená v nariadení č. 4064/89, v nariadení Komisie (ES) č. 447/98 z 1. marca 1998 o oznámeniach, lehotách a vypočutí dotknutých osôb ustanovených v nariadení Rady (EHS) č. 4064/89 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 61, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 284) ani v oznámení Komisie o nápravných opatreniach z roku 2001 (už citované v poznámke pod čiarou 12). Nariadenie Komisie (ES) č. 802/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ L 133, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 88), zmenené a doplnené nariadením Komisie (ES) č. 1033/2008 (Ú. v. EÚ L 279, s. 3), v súčasnosti stanovuje, že záväzky predložené podnikmi „môžu“ na ich náklady zahŕňať vymenovanie správcu.

zisteniami. Konečné právne posúdenie však vždy patrí do pôsobnosti Komisie: podľa práva Únie má Komisia výlučnú právomoc vykonať toto posúdenie v konkrétnej veci (ako bolo uvedené v bode 46 vyššie, Komisia nedeleguje tieto právomoci na tretie osoby, a ako bolo uvedené v bode 57 vyššie, judikatúra potvrdzuje, že Komisia by to nemohla urobiť, ani keby chcela). Inak by bolo možné podať žalobu aj proti mandatárovi, čo prirodzene neprichádza do úvahy.

64. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje nesprávne právne posúdenie a vnútorné rozpory a vychádza z nesprávneho výkladu skutkového stavu, keďže Všeobecný súd konštatoval, že správa mandatára mala rozhodujúci vplyv na rozhodnutie o schválení. Preto je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok.

3. Vec C-553/10 P (tretí odvolací dôvod) a vec C-554/10 P (druhá časť druhého odvolacieho dôvodu)

65. V rámci svojho tretieho odvolacieho dôvodu, ktorý sa skladá z dvoch častí, Komisia namieta po prvé nesprávny výklad práva, pokiaľ ide o účinnosť žalobného dôvodu žalobkyne v prvom stupni týkajúceho sa platnosti rozhodnutia o schválení, a po druhé porušenie povinnosti odôvodnenia v tejto súvislosti. Lagardère v rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu (druhá časť) tvrdí, že Všeobecný súd vo svojom odôvodnení nepreukázal, ako väzby medzi zástupcom mandatára a spoločnosťou Editis mohli ovplyvniť obsah správy, ktorú mandatár predložil Komisii.

66. Ako vyplýva z mojej analýzy v týchto návrhoch, domnievam sa, že Všeobecný súd sa dopustil zjavne nesprávneho právneho posúdenia, keď zrušil rozhodnutie o schválení len na základe konštatovania nedostatku nezávislosti mandatára bez toho, aby posúdil, či by výsledok rozhodnutia Komisie – schválenie spoločnosti Wendel ako nadobúdateľa – mohlo byť odlišné, ak by nedostatok nezávislosti mandatára neexistoval.

67. Odile Jacob v podstate tvrdí, že nedostatok nezávislosti mandatára nie je len nezrovnalosťou, ktorá nemôže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Domnievam sa, že toto tvrdenie je nesprávne a že Všeobecný súd porušil ustálenú judikatúru Súdneho dvora [36], podľa ktorej nezrovnalosť – s výnimkou prípadov porušenia podstatných procesných požiadaviek [37] – nemá za následok zrušenie celého rozhodnutia alebo jeho časti, pokiaľ sa nepreukáže, že v prípade neexistencie tejto nezrovnalosti by rozhodnutie mohlo mať odlišný obsah.

68. Súdny dvor v uvedenom rozsudku najmä konštatoval, že „podľa článku 231 prvého odseku ES [teraz článok 264 ZFEÚ] a článku 224 šiesteho odseku ES [teraz článok 254 ZFEÚ], ak je žaloba dôvodná, [Všeobecný súd] vyhlási napadnutý akt za neplatný… V tejto súvislosti treba na jednej strane konštatovať, že samotná skutočnosť, že [Všeobecný súd] považuje dôvod uvedený žalobcom na podporu jeho žaloby o neplatnosť za dôvodný, mu neumožňuje automaticky zrušiť napadnutý akt v celom rozsahu. Celkové zrušenie totiž nie je prípustné, ak je zrejmé, že tento dôvod, ktorý sa týka výlučne osobitného aspektu napadnutého aktu, môže odôvodniť iba čiastočné zrušenie“ (body 103 a 104).

69. Stačí uviesť, že Všeobecný súd úplne automaticky a lakonicky dospel k záveru, že táto nezrovnalosť bola spôsobilá narušiť zákonnosť rozhodnutia o schválení. Všeobecný súd dospel k tomuto záveru bez toho, aby skutočne posúdil jednak otázku, či rozhodnutie Komisie bolo založené na iných dôvodoch, ako sú dôvody týkajúce sa zistení uvedených v správe mandatára, a jednak otázku, či z dôkazov predložených Komisii, ktoré tvorili súčasť jej spisu, nevyplývalo, že Wendel v každom prípade spĺňala podmienky na získanie súhlasu Komisie.

36 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 11. decembra 2008, Komisia/Département du Loiret, C-295/07 P, Zb. s. I-9363.

37 — Ako bolo uvedené v bode 48 vyššie a na rozdiel od toho, čo tvrdí Odile Jacob, v prejednávanej veci určite nejde o taký prípad.

70. Podľa bodu 14 záväzkov uvedených v prílohe II rozhodnutia zo 7. januára 2004 totiž Komisia musela schváliť nadobúdateľa, pokiaľ splnil podmienky uvedené v bode 10 týchto záväzkov. Ide teda o objektívne posúdenie a cieľom Komisie nie je vybrať najlepšieho záujemcu, ale len overiť, či záujemca, ktorého navrhol oznamujúci subjekt, spĺňa príslušné podmienky. Domnievam sa, že o tom svedčí skutočnosť, že po vydaní napadnutého rozsudku Komisia obnovila konanie a po príprave veci na nové rozhodnutie s novým kontradiktórnym konaním a novým mandatárom, ktorý bol úplne nezávislý od spoločnosti Editis, Komisia opäť schválila ako nadobúdateľa aktív spoločnosť Wendel – nie spoločnosť Odile Jacob. Aj bez tejto nezrovnalosti je teda záver rovnaký: Wendel spĺňa a aj spĺňala podmienky schválenia.

71. Príklad správneho prístupu možno nájsť v predchádzajúcom rozhodnutí Všeobecného súdu. V oblasti kontroly koncentrácií a osobitne v súvislosti s vyšetrovateľom Všeobecný súd v jednej veci poukázal na to, že žalobca nebol schopný označiť konkrétne ustanovenie sporného rozhodnutia, ktoré vyšetrovateľ údajne porušil, ani ustanovenie, na základe ktorého by vyšetrovateľ *mohol prijať iné stanovisko ako to, ktoré prijal*, ak by vedel, že má uplatniť toto rozhodnutie.[38] Okrem toho možno tvrdiť, že porušenie práva na obhajobu v konkrétnej veci (napríklad keď Komisia nepredloží listiny) by nebolo možné samo osebe sankcionovať a bolo by potrebné najprv konkrétne preskúmať tieto listiny. Ďalej je potrebné poukázať na to, že existuje judikatúra, ktorá jasne stanovuje, že žalobca nemá oprávnený záujem na zrušení rozhodnutia, ktoré môže viesť len k prijatiu iného rozhodnutia, ktoré je v podstate rovnaké.[39] Napokon Všeobecný súd tiež rozhodol, že nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustila výberová komisia pri posudzovaní žiadosti žiadateľa, nebolo spôsobilé samo osebe spochybniť zákonnosť jej rozhodnutí, pričom poukázal na to, že „žalobca nemá oprávnený záujem na zrušení rozhodnutia, o ktorom si už je istý, že ho možno len opäť potvrdiť“.[40]

72. V prejednávanej veci Všeobecný súd nepreukázal, ako predpokladaný nedostatok nezávislosti ovplyvnil právne posúdenie Komisie týkajúce sa vlastností spoločnosti Wendel v súvislosti s nadobudnutím prevádzaných aktív.

73. Súhlasím s Komisiou v tom, že v napadnutom rozsudku nie je nič, čo by umožňovalo dospieť k záveru, že ak by nedošlo k nezrovnalosti konštatovanej v rozsudku, rozhodnutie o schválení by mohlo mať odlišný obsah. Všeobecný súd totiž nezistil nijakú chybu alebo nepresnosť v posúdení nadobúdateľa mandatárom, v bode 109 pripustil, že toto posúdenie bolo založené „najmä“ na správe mandatára, a nezistil nijaký prípadný dôsledok predpokladaného nedostatku nezávislosti pre túto správu.

74. V súvislosti s druhou časťou tohto odvolacieho dôvodu týkajúcou sa porušenia povinnosti odôvodnenia Odile Jacob tvrdí, že nie je potrebné posúdiť, či Všeobecný súd mal skúmať otázku, či by bol obsah rozhodnutia o schválení odlišný, ak by bol mandatár nezávislý, a preto Všeobecný súd svoj rozsudok dostatočne odôvodnil.

75. Zastávam názor, že toto tvrdenie nemôže uspieť. Napriek veľmi jasnej a rozsiahlej judikatúre citovanej vo viacerých bodoch vyššie – a napriek dôvodom, ktoré v tejto súvislosti v konaní pred Všeobecným súdom uviedla Komisia (body 49 až 55 vyjadrenia k žalobe a bod 35 dupliky), Wendel (bod 24 jej vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania) a Lagardère (bod 19 jej vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania) a ktoré boli uvedené aj v ústnych prednesoch – Všeobecný súd nevysvetlil právny základ a dôvody svojho konštatovania, že existencia väzby medzi zástupcom mandatára a spoločnosťou Editis bola „spôsobilá narušiť zákonnosť“ rozhodnutia o schválení (bod 118 napadnutého rozsudku).

38 — Rozsudok General Electric/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 24, bod 722.

39 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 6. júla 1983, Geist/Komisia, 117/81, Zb. s. 2191, bod 7; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. decembra 1992, Díaz García/Parlament, T-43/90, Zb. s. II-2619, bod 54; z 20. septembra 2000, Orthmann/Komisia, T-261/97, Zb. VS s. I-A-181, II-829, body 33 a 35, a z 3. decembra 2003, Audi/ÚHVT (TDI), T-16/02, Zb. s. II-5167, body 97 a 98.

40 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. marca 2002, Martínez Alarcón/Komisia, T-357/00, T-361/00, T-363/00 a T-364/00, Zb. VS s. I-A-37, II-161, body 91 až 93.

76. Napokon je potrebné poukázať na to, že Všeobecný súd tiež pochybil, keď neposúdil všetky námietky, ktoré Komisia vzniesla v prvom stupni [41] v reakcii na všetky žalobné dôvody žalobkyne. Ide najmä o námietky týkajúce sa skutočnosti, že zo všetkých dôkazov, ktoré mala Komisia k dispozícii – a nie iba zo správy mandatára – vyplývalo, že Wendel splnila podmienky stanovené v rozhodnutí o podmienečnom povolení.

77. Z vyššie uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd tiež porušil svoju povinnosť odôvodnenia. Preto je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok.

IV – Dôsledky zrušenia napadnutého rozsudku

78. Podľa článku 61 prvého odseku druhej vety Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje. Podľa môjho názoru je v prejednávanom prípade vhodné, aby Súdny dvor sám vydal konečný rozsudok. Je to odôvodnené aj vzhľadom na dĺžku súdneho konania v prejednávanej veci. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je opodstatnené, aby Súdny dvor zamietol všetky žalobné dôvody, ktoré Odile Jacob uviedla proti rozhodnutiu o schválení v konaní pred Všeobecným súdom, a zamietol žalobu spoločnosti Odile Jacob.

V – O trovách

79. Podľa článku 122 prvého odseku rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné, alebo ak je dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci samej, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 69 ods. 2 v spojení s článkom 118 rokovacieho poriadku je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Vzhľadom na to, že Komisia a Lagardère navrhli uložiť spoločnosti Odile Jacob povinnosť nahradiť trovy tak odvolacieho, ako aj prvostupňového konania a že Odile Jacob v prvostupňovom ani odvolacom konaní nemala vo veci úspech, musí sa jej uložiť povinnosť nahradiť trovy prvostupňového aj odvolacieho konania.

VI – Návrh

80. Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby Súdny dvor:

— zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie (šiesta komora) z 13. septembra 2010, Éditions Odile Jacob SAS/Komisia (T-452/04), v rozsahu, v akom týmto rozsudkom bolo zrušené rozhodnutie Komisie D(2004) 203365 z 30. júla 2004 týkajúce sa schválenia spoločnosti Wendel Investissement ako nadobúdateľa aktív prevedených v súlade s rozhodnutím Komisie 2004/422/ES zo 7. januára 2004, ktorým sa koncentrácia vyhlásila za zlučiteľnú so spoločným trhom a s Dohodou o Európskom hospodárskom priestore (vec COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP),

— zamietol žalobu, ktorú podala Éditions Odile Jacob na Všeobecnom súde Európskej únie,

— uložil spoločnosti Éditions Odile Jacob povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania Komisie a spoločnosti Lagardère v prvostupňovom a odvolacom konaní,

— uložil spoločnosti Wendel Investissement povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania.

41 — Pozri rozsudok Súdneho dvora z 25. októbra 2007, Komninou a i./Komisia, C-167/06 P, neuverejnený v Zbierke, bod 22.